

[Ib Christensen]

og hensigten og ånden i den er, så vi stemmer naturligvis for denne dagsorden.

I erkendelse af, at den udvikling, man tilsigter inden for De europæiske Fællesskaber, er etableringen af en europæisk union, i erkendelse af, at der altså, i EF-terminologien, er sket fremskridt på dette område i mange henseender – om end med skuffelser og tilbageslag, som man ville udtrykke sig, hvis man var tilhænger af denne politik – i erkendelse af, at det er det centrale, og i erkendelse af, at beslutningen om at holde det direkte valg til Det europæiske Parlament er tænkt som det første væsentlige skridt mod opbygning af denne europæiske union, hvor udenrigspolitikken afgøres på Fællesskabsplan og uden vetoret af nogen art, og hvor også den økonomiske politik i alt væsentligt, i øvrigt inklusive indkomstpolicen, afgøres på Fællesskabsplan, med en økonomisk monetær union, som topmødets deltagere jo besluttede sandelig skulle stå ved magt og skulle gennemføres, i erkendelse af, at det er det, der er situationen, og i erkendelse af, at man derved går langt ud over de forudsætninger, hvorunder vælgerbefolkningen for 5 år siden stemte ja til EF-medlemskabet for flertallets vedkommende, skal jeg herved tildele mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget tager afstand fra EFs udvikling til en europæisk union.

Tinget går herefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Den fg. formand (Søren B. Jørgensen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Steen Folke (VS):

EF blev dannet og søges yderligere udbygget som et instrument for den internationale kapital. Et af målene for EF er en nedbrydning af de nationale grænser i bestræbelsen på at gøre den vesteuropæiske kapital konkurrencedygtig over for andre industrilande såsom USA og Japan. Til dette formål er udarbejdet en række storslåede planer, hvoraf mange har vist sig umulige at sætte i kraft. Det skyldes ikke pludselige politiske forbehold blandt medlemslandenes regeringer eller

parlamentar. Årsagen er den kapitalistiske krise, hvor enkeltlandene har forsøgt forskellige nationale kriseløsninger for at beskytte deres egen kapital ved traditionelle indgreb såsom importrestriktioner, støtteordninger og bestræbelser på at eksportere sig ud af problemerne.

I dette krisernes fællesmarked er Danmark nu pr. 1. januar fuldgyldigt medlem med alt, hvad det medfører. Det er derfor – må man nok sige – en lidet misundelsesværdig opgave, det danske formandskab har det næste halve år. Den rent ydre virkning af det danske formandskab bliver en række møder på højt embedsmandsplan, udenrigsministermøde og topmøde osv. Det forudses også, at danskere skal varetage formandskabet i vistnok 180 forskellige komiteer og arbejdsgrupper. Det kan man jo også kalde et bidrag til at nedsætte arbejdsløsheden.

Hvert eneste formandskab de sidste år har stået over for det alvorligste resultat af krisen, nemlig en stadig stigende arbejdsløshed. Løsningen, som udenrigsministeren angiver, er lige så klassisk som problemet, nemlig et tættere økonomisk samarbejde.

På en måde er det dristigt af udenrigsministeren i den grad at gøre bekæmpelse af arbejdsløsheden til den helt afgørende prøvesten for EF-samarbejdet og det danske formandskab. Det er dristigt, vel at mærke under den forudsætning, at ord virkelig havde nogen betydning – og det er nok et meget stort spørgsmål. Når det om et halvt år eller for den sags skyld om et år viser sig, at arbejdsløsheden bortset fra sæsonudsving er nøjagtig lige så stor i EF generelt og i Danmark som i dag, så skal udenrigsministeren nok forstå at bortforklare sine udtalelser af 12. januar 1978.

Med bindingen til EF er Danmark underlagt Rådsbeslutninger og Kommissionsanbefalinger vedrørende den økonomiske politik på mellemlang sigt, som man siger, en binding, der allerede før afstemningen i 1972 var lagt frem i Barre-planen, og som senere er afløst af en række beslutninger fra Rådet, hvoraf den første blev truffet i februar 1974. Midlerne, som det anbefales de enkelte regeringer at følge, er som bekendt nedskæring af de offentlige udgifter og lønpolitik, elementer, som smukt er fulgt op i diverse forlig her i folketinget – med arbejdsløshed til følge. Blandt andet gennem disse foranstaltning-